

(reportáž ze křtu nového alba kapely Jarret Vztahem zapni v Liberci)

Pátek bývá zpravidla dnem, kdy toho má člověk za celý týden plné zuby, bez ohledu na to, zda jsou ještě vlastní nebo již třetí. Z každého pravidla ale existuje výjimka. Kdyby ale nebylo výjimek, neplatila by pravidla a výjimky jsou někdy i synonymem radosti. Nejinak tomu bylo v pátek 5. května 2006, tedy v den, kdy se před mnoha lety stavěly na ulicích barikády a pomalu končila válka. V ulicích Prahy v ten den žádné barikády nebyly, resp. jen jako vždy pohybující se barikády drahého a různě starého plechu tvořícího součást automobilu. V jednom z nich jsem před pátou odpolední směřoval do Liberce na dlouho očekávaný křest nového alba liberecké kapely [Jarret](#) s názvem **Vztahem zapni**.

Křest se konal v Lidových sadech v budově, kterou jsem navštívil v životě poprvé. Architektura Liberce silně vypovídá o tom, že se tomuto městu říkalo i Reichenberg a spousta jeho obyvatel v roce 1945 musela toto krásné město opustit. Budova v Lidových sadech je typickou ukázkou stavby sloužící tělocviku, zábavě i osvěžení. Jako kdyby na mě dýchal duch zakladatele německé tělovýchovy "TurnVatera" Jahna.

Ale nechme dojmy a dějiny stranou. Díky milému spolujezdci Jardovi Síbrtovi, který vedle folkových superfanynek Oliny a Katky tvořil osádku automobilu, jsem nekufroval a dojel do místa křtu v předstihu. A tak jsem mohl postupně potkávat známé a milé

Hanka Skřivánková a Michal Kadlec

foto: Jarda Síbrt ©

tváře jako Verču a Luboše Stráníkovy, Míru Ošance, Věrku Soukupovou a Martina Kadlece či Martinu Trchovou nebo Martina Mráze. Zbylé milé tváře označím filmovým titulkem "a další"...

Od vydání desky Unikát uplynuly již čtyři roky. V roce 2003 opustil kapelu její hlavní autor Bohouš Vašák. A tak jsem Jarret v sestavě bez Bohouše Vašáka, pokud to jen trochu bylo možné, potkával na pražských i mimopražských pódii. Myslím, že se kapela s odchodem

Bohouše Vašáka a s vytvářením trochu jiné tváře docela dobře vypořádala. Pilířem a "rodinným zlatem" kapely je vynikající zpěv Hanky Skřivánkové, byť bez duet s charismatickým hlasem Bohouše Vašáka. Bohouše Vašáka nelze označit za excelentního zpěváka, ale má v sobě něco, co nedokážu přesně definovat. Nejspíš půjde o přenesení ducha svých písní do hlasového projevu. Jarretu nezbývalo než vsadit na své "nejlepší zpěváky", tedy na zpívajícího bubeníka Honzu Nohu a zpívajícího klávesistu Michala "Vlastu" Třešňáka.

Jarret nikdy nepořádal dlouhé koncertní šňůry a je z kapel, u nichž mi častější reprízy vůbec nevadí. A tak jsem toho pátečního večera stál těsně pod pódiem. Nad pódiem byla promítací stěna, která byla velmi zajímavě využívána během celého představení. Nejvíc ohlasů vzbudily staré videozáznamy kapely, z nichž ten nejstarší, s mladými gymnasty Markem Štulírem a Michalem Kadlecem ve školní tělocvičně, jsem už viděl v Telči. Dalším pro mě novým prvkem, který jsem na předešlých koncertech v takové míře a kvalitě nezažil, byly světelné efekty. Ve spojení s umělou mlhou měl celý večer podobu profesionálně udělané show.

V první části představení, zahájeného skladnou *Šumaři* z prvního alba ***Hic non sunt leones*** z roku 1997, dotvářeli stálou sestavu kapely ještě Honza Provazník, nevlastní bratr Marka "Basáka" Štulíra, jinak též představovaný jako

Mr. Ropeman

a s ním

Marek Ottl

na klavír a trombón a

Petr Dastych

na trubku. Oba posledně jmenovaní účinkují zejména v orchestru libereckého divadla F.X.

Šaldy. Honza "Ropeman" je vynikající hráč na foukací harmoniku, altsaxofon a perkuse, o čemž jsem se přesvědčil mnohokrát na koncertech kapely.

Z ***Unikátu***, tedy z druhé desky, Hanka s Vlastou Třešňákem zazpívali například *Jako sen*. Oblíbené

Blues pro první řadu

, tedy většinou i pro mě, protože Jarret rád vidím zblízka, dunělo rovněž a pokud se nemýlím, což není vyloučeno, nenajdu je zatím nikde. Honza Noha k mé velké radosti přidal i

Příběh Váni

od Bulata Okudžavy, zpívaný trošku úplně jinak Hanou Hegerovou, která nechá opuštěnou Marušku, zatímco Honza Noha zpívá o opuštěné Martině.

Při seznamování se s novým albem nám na něm opticky chyběla skladba, které říkáme Bouřka nad Bílou. Jenže každý se může mýlit a proto zněla skladba *Co se děje v seně*, k níž hudbu i

Vztahy jsou zapnuty

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 16 Květen 2006 04:00

text složil Martin Kadlec a slova:

Bouřka nad Bílou je to krása, když mraky se rvou, mokrá spása na prsou, vybarví dva terče, jakmile proteče pláštěnkou?

A znovu, a nevím už pokolikáté, mi šel mráz po zádech.

Prvními hosty první části křtu bylo duo [Disneyband](#). Martin Kadlec měl na sobě sako a Věrka Soukupová jej v bílé blůzce doplňovala. Martin s Věrkou zazpívali píseň, kterou jsem ještě nikdy neslyšel a která byla vlastně pozvánkou na křest nového a tedy druhého alba Disneybandu. Na křest, který by měl být 22. června v Praze v KC Zahrada, se jistě vyplatí jít, protože kromě písní z nového alba uslyšíme jako hosta Jarret.

Druhým hostem této části večera byl **Jakub Noha**, bratr Honzy, s dlouhovlasým kytaristou Petrem Bublákem, jinak též "Bubákem", doplnění Honzou Nohou a Markem Štulíkem, kteří spolupracují i s Noha Bandem Jakuba Nohy. Toto uskupení vystříhlo nádherný dlouhý bigbít plný sól a improvizací přerušovaných potleskem.

Po přestávce si Hanka Skřivánková nasadila brýle a já si ji chvílemi představoval před katedrou. Ale to bych se musel zeptat žáků paní učitelky Skřivánkové, zda je přísná a zároveň spravedlivá. Ale jako paní učitelka hudební výchovy se Hanka

Hanka Skřivánková se chystá pokřtít nové CD

foto: Tomáš Pohl ©

bezpochyby chovala k dívčímu sboru **Reneta** ze Základní umělecké školy Jabloňová v Liberci, který vede Jan Prchal. Dívky pod přísným pohledem a zdviženým prstem Hanky Skřivánkové doprovodily několik písní, které zazněly po přestávce.

Dalším hostem byl kytarista Martin Ledvina, dříve Druhá tráva, v současnosti doprovázející Lenku Dusilovou. **Martin Ledvina** je ale především hudebním producentem nového alba.

Největším potleskem byl ale přivítán **Bohouš Vašák**. Fanyanky skandovaly "*Bohoušek, Bohoušek*", a Bohouš Vašák, v civilu soudce, se mile a rozpačitě usmíval. Zde si neodpustím profesní a zcela osobní poznámku. Kéž by takových soudců bylo v České republice víc! To bych se snad i do jednacích síní těšil. Bohouš samozřejmě připomněl Unikát písni *Don Quijote*, i dalšími. Na desce Vztahem zapni je z celkových třinácti skladeb deset z dílny Bohouše Vašáka. Je dobré, že Bohoušův odchod z kapely neznamenal konec jeho tvorby. První vlaštovkou bylo loňské vystoupení Bohouše na zámecké scéně v Telči. Z rozhovoru Šaolína s Markem Štulíkem sice vyplývá, že s návratem Bohouše Vašáka do kapely se nepočítá, ale snad by bylo možné občasné hostování.

Na pódiu zněly i další písně, *Znamení blíženců* nebo *Vidět Everest* od Pavla Havlíka. Tuto snad nejstarší píseň v repertoáru kapely hrála předtím kapela A hosté. Skladba je v nové úpravě zařazena na albu. Z nového alba zněl například *Zvěrokruh*, který fanoušci jistě znají z koncertů. Totéž platí o písni *Sto kroků samoty*.

Úplnou novinkou pro mě byla skladba *Nedivím se*, kterou jsem na koncertech ještě neslyšel. To však neplatí o nádherné *Spustil se, kde se asi zpívá: usnu a počkám, až zmizí tahle uštknutá chvíle, zmijí páteří zvolna se vyklikatí, když to nejde, tak zbývá prý ještě svobodná vůle, se sebrat a jít ?či o skladbě Nedávno*.

A tak plynul čas a na pódiu se ocitla řada lahví sektu. Léčaly zátky, spršky bublinek do publika a jako poslední tradičně politá deska pro toho šťastného, který ji zachytí. Před koncem dorazilo na jeviště pečené sele se spoustou příloh a celý nabitý sál zpíval se skákajícím Hankou, skákajícím Markem a skákajícím Bohoušem *Venku zuří jaro*.

Byl to krásný večer plný krásné muziky. O to, aby dobře zněla se staral Mates Janíček, který měl na starosti i světla. Novému albu přeju, ať se dobře prodává a těším se na další setkání s Jarretem i a s vámi, kteří jej rádi posloucháte.

Vztahy jsou zapnuty

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 16 Květen 2006 04:00

A úplně na konec: Po křtu se konala afterparty, na které jsem nebyl. Jistě mě ale někdo v diskusi rád doplní a sdělí své dojmy.